

bejder fra Frk. Saabyes Haand. Blandt disse skal jeg nævne hendes forstaaende Gengivelse af Tjelpersonen i Selma Lagerlöfs »Dødens Køresvend«, et Arbejde, som skaffede hende en varm Tak fra den berømte Forfatterinde.

Desuden skal jeg opholde mig ved to andre af hendes Arbejder, som begge for kort Tid siden har været udstillede i en herværende Kunsthandel: Det første er en Statuette, forestillende en smuk Hest med Rytterske. Denne, en slank ung Kvindeskikkelse, virker overordentlig indtagende, idet hun vender sig om som for at nikke Farvel, støttende sig med den ene Haand paa Hestens Ryg. — Det andet Arbejde er et Krucifiks, som griber ved det slaaende Udtryk for Lidelse i den korsfæstede Frelasers Skikkelse.

I Frk. Saabyes Hjem og Atelier, hvor man har Lejlighed til at se forskellige andre af hendes Arbejder, lægger man bl. a. Mærke til en Del Portrætmedailloner, som røber stor Sans for, hvad der er særlig karakteristisk i det paa-gældende Ansigt.

Forhaabentlig vil Frk. Saabye paa sin Rejse til München faa saa megen Tid tilovers fra sine Musikstudier, at hun ogsaa faar Lejlighed til at høste Berigelse som Billedhugger ved at besøge Byens Kunstsamlinger og nogle af dens Atelierer, saa at hun kan vende tilbage med det Udbytte af sin Rejse, som hun baade haaber paa og i fuldt Maal fortjener.

Aarhus i Januar 1915.

Kath. Bjerre.

Den nye Arbejdsløshedsinspektør.

—o—

I en Artikel med Overskrift »En opsigtsvækkende Udnævnelse« har Bladet København, som ellers har indtaget en tilsyneladende velvillig Holdning overfor Kvindebevægelsen, afsløret et Syn paa denne Sag saa forstokket og reaktionsært, at vi for Fremtiden maatte regne dette Blad blandt vore Modstandere, dersom ikke hele Artiklens ubeherskede og forbitrede Tone lod os formode, at det er til Ære for Bladets »Venner« Socialdemokraterne, at Kvinderne hales frem til Afstraffelse foran Fronten. Om »København« har nogen Grund til i Frk. cand. mag. Blacks Udnævnelse til Arbejdsløshedsinspektør at se et politisk Træk fra socialdemokratisk Side og en Svaghed fra Regeringens skal vi ikke komme nærmere ind paa, det er ikke den Side af Sagen, som har vakt vor Uvilje, og vi gaar ligesaa lidt Socialdemokraternes som Regeringens eller nogen andens end Kvindernes Ærinde, naar vi beskæftiger os nærmere med ovennævnte Artikel. Men det, som har vakt vor berettigede Harme, er at

Jeanne Marie Roland.

VIII.

»To be or not to be, that is the question«

»At være eller ikke være, det er Spørgsmaalet«

Disse Hamlets dybe og skønne Ord staar over det sidste Afsnit af Madame Rolands Fængselsoptegnelser, dem hun kalder: »Mine sidste Tanker«.

»Min Skæbne er snart afgjort. — Er Livet et Gode, som tilhører os selv? — Jeg tror, at dette Spørgsmaal maa besvares bekræftende . . . Vi er komne til Verden for at søge vor egen Lykke og hjælpe andre til at blive lykkelige. Saalænge der ligger en Livsbane for os, hvor vi kan udrette noget godt og afgive et stort Exempel, har vi ikke Lov at afbryde den. Vi maa vise det Mod at trodse Lidelsen og fuldkomme Løbet. Men naar Sletheden foreskriver os Maalet, saa er det os tilladt at forekom-

me den, især hvis vi ikke gavner nogen Menneskesjæl ved at tømme Kalken til Bunden.

For to Maaneder siden higede jeg selv efter den Ære at bestige Skafottet; da kunde man endnu komme til Orde og ved at udvise et stort Mod tjene Sandhedens Sag. Men nu er alt tabt. Denne Nation er forraaet af modbydelige Voldsprædikanter; den ser i Menneskekærlighedens Venner kun Forrædere, og betragter omvendt de Mennesker som sine Forsvarere, der bedækkede med Smuds skjuler deres Fejghed og deres lave Lidenskaber under en Maske af Overspændthed.

At leve i denne Nation vil sige det samme som at nedværdige sig selv under dens frygtelige Herredømme eller give den Lejlighed til at begaa nye Forbrydelser.

Jeg ved, at de ondes Herredømme aldrig er af lang Varighed, de overlever sædvanlig deres Magt og lider næsten alle den Straf, de har fortjent. — Ukendt og ubemærket vilde

jeg i Stilhed og Tilbagetrukkethed kunne unddrage mig de Rædsler, som sønderslider mit Fædreland, og afvente Udgangen paa dets Elendighed. Men fængslet og mærket til Offerdøden vil jeg kun ved at forlænge min Tilværelse give Tyrannerne Lejlighed til at triumfere. Nej, lad mig saa hellere narre dem for denne Triumf, siden det ikke staar i min Magt at hjælpe til at styrte dem.»

Hun bad sin Ven, Bosc, om at skaffe sig Opium, for at hun kunde have den rede i det Øjeblik Girondinernes Dom var fældet; men han vægrede sig derved. Han forestillede hende, at det vilde være hende mere værdigt at afvente Døden end at give sig den selv; sagde, at hun burde ikke spare sine Dommere for at begaa den nye Misgerning at tage hendes Liv, at hun skyldte sin Sag et stort Offer og sine Venner et Exempel paa den højmodigste Hengivenhed. — Hun hørte paa ham med Mod og Fatning, overvejede koldblo-